

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 107/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 66/2013 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 66/2013 z 13. februára 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 13. februára 2014“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že uznesením krajského súdu z 13. februára 2014 došlo k porušeniu jeho základných práv na obhajobu, spravodlivý súdny proces, osobnú slobodu a na „*zákonnosť postupu trestného konania*“, ako aj k „*nerešpektovaniu európskych noriem, ktoré sú v zmysle platných zmlúv nadriadené vnútroštátnym*“.

Sťažovateľ následne poukázal na znenie čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj na práva a zásady vyplývajúce z čl. 17 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 dohovoru, ako aj § 2 ods. 1 a 6 Trestného poriadku.

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti uviedol:

„... vo svojom petite sťažnosti uvádzam, že OČTK a aj súd nerešpektoval ust. § 41 ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. a to tzv. inštitút spoločného trestu, nakoľko v mojom prípade sa jedná o pokračovací tr. čin s viacerými čiastkovými útokmi a teda spadá na mňa vyššie uvedený inštitút spol. trestu a teda pri ukladaní súhrnno-úhrnného trestu, mi mal byť udelený trest v súlade s týmto inštitútom spol. trestu. Ďalej uvádzam, že Krajský súd Trnava vo svojom rozhodnutí o veci a to v rozsudku sp. zn. SI- 2 T 80/2004 (3 To/66/2013) z 13. 2. 2014, ktorým ma odsúdil podľa § 188 ods. 1 TZ č. 300/2005 Z. z. s poukazom na § 2 ods. 1 TZ, s použitím § 36 písm. l, n, § 37 písm. h, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 – aspiračná zásada, § 42 ods. 1 TZ s poukazom na nálež Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 k súhrnnému a úhrnnému trestu 5 a pol roka nepodmienečne nerešpektoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie sp. zn. 2 Tdo 8/2013 zo dňa 30. 4. 2013 a ani rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 8/2013 zo dňa 30. 4. 2013, v ktorom NS SR vyslovuje porušenie zákona v môj neprospech a to konaním a rozhodnutím Krajského súdu Trnava a prikazuje mu vo veci opäť konať a rozhodnúť aj s ohľadom na ústavný nálež sp. zn. PL. ÚS 106/2011,

avšak krajský súd vo svojej výrokovej časti rozsudku znovu ma odsudzuje za použitie asperačnej zásady v zmysle ust. § 41 ods. 2 Tr. č. 300/2005 Z. z. Uvedené konanie KS Trnava je nesúladne so zákonom.

Na základe uvedených skutočností Vás žiadam, aby moja sťažnosť bola prijatá na ďalšie konanie, v ktorom by senát ÚS SR vyslovil porušenie mojich zákonných a ľudských práv a vydal tento ústavný nálezh:

1) zrušuje rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. SI- 2 T 80/2004 (3 To 66/2013-539 zo dňa 13. 2. 2014

2) prikázal KS Trnava, aby vo veci opätovne konal a rozhodol o nižšom zákonnom treste dostatočnom treste v zmysle zákona. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 13. februára 2014. K namietanému porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd podľa sťažovateľa nerešpektoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 8/2013 z 30. apríla 2013, ktorým rozhodol, že uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 1/2006 z 9. marca 2006 v časti týkajúcej sa sťažovateľa v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 44/2010 z 24. mája 2011 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. d) a ods. 2 Trestného poriadku k § 259 ods. 1 Trestného poriadku a § 256 Trestného poriadku v znení účinnom do 1. januára 2006 v neprospech sťažovateľa.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu z 13. februára 2014 bolo sťažovateľovi doručené 2. júna 2014.

Sťažnosť sťažovateľa bola daná na poštovú prepravu 19. novembra 2014 (ústavnému súdu bola doručená 20. novembra 2014).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany svojich označených práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú a vzhľadom na túto skutočnosť bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015